

บทที่ 1

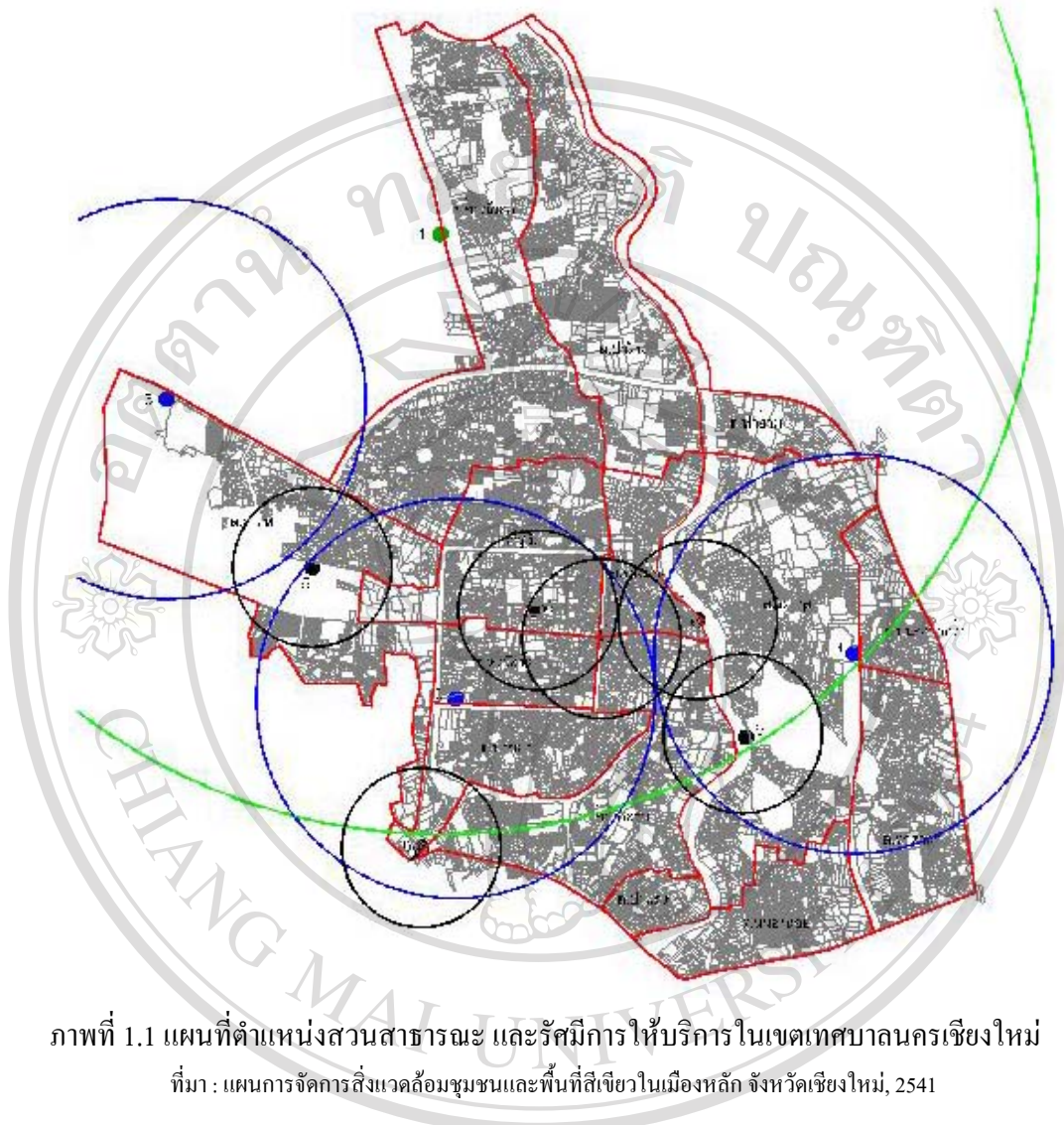
บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

การพักผ่อนเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับมนุษย์ ในช่วงเวลาว่างจากกิจวัตรประจำวัน การใช้เวลาบางช่วงของวันเพื่อพักผ่อนในพื้นที่ที่มีความเป็นธรรมชาติ มีความร่มรื่นของพืชพันธุ์ไม้ ช่วยทำให้มนุษย์รู้สึกผ่อนคลาย ลดความตึงเครียด และช่วยให้สามารถปฏิบัติภารกิจหลักในวันต่อไปได้ โดยการพักผ่อนหย่อนใจนอกจากจะพักผ่อนในสถานที่ที่เป็นส่วนตัว เช่น ที่พักอาศัย แล้วมนุษย์ยังต้องอาศัยพื้นที่สาธารณะเพื่อการพบปะพูดคุยปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นรวมทั้งทำกิจกรรมต่างๆ ที่ซึ่งพื้นที่พักอาศัยหรือพื้นที่ที่เป็นส่วนตัวไม่สามารถตอบสนองความต้องการได้ เช่น สวนสาธารณะ สนามกีฬา และพื้นที่โล่งเพื่อนันทนาการต่างๆ ซึ่งมีความจำเป็นในพื้นที่เมืองใหญ่ เพื่อรองรับกิจกรรมต่างๆ

สำหรับเมืองเชียงใหม่มีประชากรเข้ามาอาศัย และเข้ามาทำงานเพิ่มมากขึ้น แต่พื้นที่พักผ่อนหย่อนใจในเขตเมืองเชียงใหม่ไม่ได้เพิ่มขึ้นตามอัตราส่วนของประชากร ซึ่งจากการศึกษาอัตราส่วนของพื้นที่โล่งเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ ต่อ จำนวนประชากรสำหรับประเทศไทยนั้น สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ได้มีการกำหนดไว้คือ 15 ตารางเมตร ต่อประชากร 1 คน (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ, 2539) เมื่อเทียบใช้อัตราส่วนนี้ในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ปี 2543 พบว่าสัดส่วนของพื้นที่โล่งเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ ต่อ จำนวนประชากรในเมืองเชียงใหม่ เท่ากับ 2.98 ตารางเมตร ต่อประชากร 1 คน (นิวัตร ดันตยานุสรณ์, 2544) ซึ่งถือว่าต่ำกว่ามาตรฐาน

ปัญหาหลักอีกด้านหนึ่งของพื้นที่พักผ่อนภายในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ คือ ลักษณะการกระจายตัวของตำแหน่งพื้นที่พักผ่อน (สวนสาธารณะ) คือ สวนๆ ที่มีอยู่ไม่ได้กระจายตัวสม่ำเสมอทั่วทั้งเขตเมือง จึงไม่สามารถตอบสนอง ความต้องการใช้ได้อย่างทั่วถึง และสวนสาธารณะที่มีอยู่เป็นสวนๆ ขนาดใหญ่ ที่มีขอบเขตการบริการกว้าง ทำให้ผู้คนที่อยู่บริเวณชายขอบ เวลามาใช้สวนๆ ต้องอาศัยยานพาหนะในการเดินทาง เช่นรถยนต์ หรือรถจักรยานยนต์ทำให้ใช้เวลามาก สิ้นเปลืองพลังงาน เกิดความยากลำบาก และไม่ออกไปใช้สวนๆ และบางแห่ง สร้างสวนสาธารณะขึ้นมาแต่ไม่มีประชาชนเข้ามาใช้พื้นที่สาเหตุหนึ่งเนื่องมาจากการจัดสร้างสวนๆ โดยมีได้มีการสอบถามความต้องการที่แท้จริงของประชาชน และให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการก่อนที่จะมีการก่อสร้าง เช่น สวนสาธารณะกาญจนาภิเษก (บริเวณด้านข้างทิศตะวันตกของโรงพยาบาลสวนปรุง) ทำให้สร้างขึ้นมาแล้วไม่มีประชาชนเข้าไปใช้สถานที่

ภาพที่ 1.1 แผนที่ตำแหน่งสวนสาธารณะ และรัศมีการให้บริการในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่
ที่มา : แผนการจัดการสิ่งแวดล้อมชุมชนและพื้นที่สีเขียวในเมืองหลัก จังหวัดเชียงใหม่, 2541

จากภาพที่ 1.1 แสดงให้เห็นถึงตำแหน่งของสวนสาธารณะในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ และรัศมีการให้บริการของสวนสาธารณะ ซึ่งแบ่งตามลำดับขั้นของสวน ดังนี้ (จังหวัดเชียงใหม่, 2541)

1. สวนระดับเมือง (City Park) รัศมีการให้บริการ 6,400 เมตร เป็นสวนสาธารณะที่มีพื้นที่ตั้งแต่ 100 ไร่ขึ้นไป ให้บริการกลุ่มประชากรได้ไม่จำกัด สิ่งบริการภายใน เช่น สนามฟุตบอล มีทะเลสาบ ที่จอดรถ ทางจักรยาน เวทีการแสดง ผู้ที่จะมาใช้ต้องเดินทางโดยทางรถยนต์ หรือจักรยานยนต์

2. สวนสาธารณะระดับชุมชน (Community Park) รัศมีการให้บริการ 2,500 เมตร มีพื้นที่ไม่ต่ำกว่า 12.5 ไร่ มีสนามเล่นกีฬาสำหรับเด็ก ลู่วิ่ง ให้บริการแก่ประชาชนที่อยู่โดยรอบประมาณ 1,500 ครัวเรือน

3. สวนระดับละแวกบ้าน (Neighborhood Park) เป็นลักษณะสวนสาธารณะที่ควรจัดให้มีในทุกชุมชน มีพื้นที่ต่ำกว่า 12.5 ไร่ ระยะทางที่จะเดินมาใช้ไม่ควรเกิน 800 เมตร หรือ 5 - 10 นาที รองรับกลุ่มประชากร 800 - 1,000 คน

จากแผนที่สวนที่มีรัศมีให้บริการสูงสุดเป็นสวนระดับเมือง คือ สวนหลวง ร.9 ที่มีรัศมีให้บริการถึง 6,400 เมตร และสวนสาธารณะระดับชุมชน ที่มีรัศมีบริการ 2,500 เมตร 3 สวน คือ 1) สวนรุกขชาติห้วยแก้ว 2) สวนบวหาด 3) สวนโรงแรมรถไฟ และมีสวนระดับละแวกบ้านที่มีรัศมีให้บริการ 800 เมตร อยู่ 6 สวน คือ 1) สวนสุขภาพสมเด็จพระศรีนครินทร์ฯ 2) อนุสาวรีย์สามกษัตริย์ 3) บ่วงประตู่ท่าแพ 4) สวนสาธารณะ โครงการพัฒนาเมืองหลัก 5) อนุสาวรีย์พระเจ้ากาวิละ 6) สวนสาธารณะหายยา

สวนสาธารณะระดับละแวกบ้าน ส่วนใหญ่อยู่ตรงกลางแผนที่ ครอบคลุมเฉพาะพื้นที่ ต.สุเทพ ต.ศรีภูมิ ต.พระสิงห์ บางส่วนของ ต.วัดเกต และ ต.ช้างกลาง พื้นที่ที่ขาดแคลนสวนสาธารณะระดับละแวกบ้าน ในพื้นที่ด้านเหนือของเมืองคือ ต.ช้างเผือก ต.ป่าตัน ต.ฟ้าฮ่าม ต.ช้างม้อย ส่วนในพื้นที่ด้านใต้ของเมือง คือ ต.ท่าศาลา ต.หนองหอย ต.ป่าแดด ต.หายยา

จากการวิเคราะห์ทำให้ทราบว่า พื้นที่พักผ่อนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ไม่ได้สัดส่วนกับจำนวนประชากรเพราะ อัตราส่วนพื้นที่พักผ่อน กับ จำนวนประชากร ต่ำกว่ามาตรฐาน และสวนสาธารณะที่มีอยู่ไม่ได้กระจายตัวสม่ำเสมอทั่วทั้งเขตเมือง ไม่สามารถตอบสนองความต้องการใช้ได้อย่างทั่วถึง การไปใช้แต่ละครั้งต้องเดินทางไกลจากที่พัก หรือที่ทำงาน ต้องอาศัยยานพาหนะ เช่น รถจักรยานยนต์ หรือรถยนต์ และที่สำคัญพื้นที่ส่วนใหญ่ขาดแคลนสวนสาธารณะระดับละแวกบ้าน (Neighborhood Park) เพื่อใช้พักผ่อนประจำวัน ดังนั้นควรมีการดำเนินการเพิ่มพื้นที่สวนสาธารณะระดับละแวกบ้านให้มีการกระจายตัวที่ครอบคลุมพื้นที่ในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ให้มากขึ้น

การวางแผนเพื่อเพิ่มพื้นที่โล่งเพื่อการนันทนาการ ได้นำแนวทางการค้นหาพื้นที่ว่างของ John G. Kelcey (1978) มาเป็นแนวทางการศึกษา แนวคิดของ Kelcey (1978) คือการค้นหาพื้นที่ๆ ไม่ใช่ประโยชน์ที่มีอยู่ในเมืองในประเทศอังกฤษนำมาพัฒนาเป็นสวนสาธารณะ ซึ่งจากการพิจารณาพื้นที่โล่งในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ที่มีศักยภาพในการพัฒนาได้ ได้แก่ 1) พื้นที่โล่งในวัด 2) พื้นที่โล่งใน฼าปนสถาน หรือสุสาน 3) พื้นที่โล่งในสถานศึกษาของรัฐ 4) พื้นที่โล่งทางประวัติศาสตร์ 5) สถานที่ราชการ 6) พื้นที่ริมน้ำ (พรนภา สมสุข, 2537)

จากการศึกษาพื้นที่โล่งทั้ง 6 ประเภท โดยใช้เกณฑ์ในการพิจารณาดังนี้ ขนาดพื้นที่โล่ง, จำนวนพื้นที่, ตำแหน่ง หรือลักษณะการกระจายตัว, ความเป็นศูนย์กลางชุมชน และความสะดวกในการเข้าถึง จากการศึกษาปรากฏผลดังนี้

1) **พื้นที่โล่งในวัด** มีค่าเฉลี่ยของพื้นที่ = 6.8 ไร่ และวัดมีจำนวนมากที่สุด คือ 86 แห่ง กระจายตัวอยู่ทั่วเขตเมือง ตำแหน่งของวัดส่วนใหญ่มีความเป็นศูนย์กลางชุมชน วัดมีความเป็นศูนย์กลางรวมกิจกรรมในชุมชน เช่น การจัดงานเทศกาลต่างๆ การประชุม ปรีกษาหารือ ในด้านความสะดวกในการเข้าถึง วัดมีความสะดวกที่สุดเพราะประชาชนทุกคนสามารถเดินเข้าไปใช้พื้นที่ได้

2) **พื้นที่โล่งในฌาปนสถาน หรือสุสาน** เมื่อรวมพื้นที่แล้วมีขนาดพื้นที่ค่อนข้างกว้าง มีจำนวน 14 แห่ง แต่ลักษณะการกระจายตัวไม่ทั่วเขตเมือง ไม่มีความเป็นศูนย์กลางของชุมชน เป็นพื้นที่ที่ทุกคนสามารถเข้าไปใช้ได้ แต่ส่วนใหญ่ค่อนข้างเปลี่ยว มีปัญหาเรื่องความปลอดภัย และบางแห่งอยู่ห่างไกลชุมชน

3) **พื้นที่โล่งในสถานศึกษาของรัฐ** เมื่อรวมพื้นที่แล้วมีขนาดพื้นที่ค่อนข้างกว้าง มีจำนวน 36 แห่ง ลักษณะการกระจายตัวค่อนข้างดี ทั่วเขตเมืองและส่วนใหญ่ตั้งอยู่กลางชุมชน แต่นโยบายสถานศึกษาไม่ให้นักศึกษาออกไปใช้พื้นที่ภายในได้ นอกจากนี้ยังเปิด-ปิด ตามเวลาราชการ และมีปัญหาเรื่องการแยกพื้นที่ระหว่างประชาชน กับ นักเรียน

4) **พื้นที่โล่งทางประวัติศาสตร์** ส่วนใหญ่มีขนาดคับแคบติดกับโบราณสถาน ตำแหน่งส่วนใหญ่กระจายตัวอยู่ในเขตเมืองเก่า (ภายในพื้นที่คูเมือง) และถูกชุมชนเข้ารุกล้ำพื้นที่

5) **สถานที่ราชการ** เมื่อรวมกันแล้วมีขนาดพื้นที่คับแคบ การกระจายตัวไม่ดี และมีปัญหาด้านการแบ่งแยกพื้นที่ระหว่างผู้มาติดต่อราชการ กับ ผู้ที่มาพักผ่อน และปัญหาด้านคนเร่ร่อน คนจรจัด นอกจากนี้ยังเปิด - ปิด ตามเวลาราชการ

6) **พื้นที่ริมน้ำ** มีขนาดพื้นที่แคบ และยาวโดยตลอด 2 ฝั่งแม่น้ำปิง แต่ถูกบล็อกด้วยพื้นที่ของเอกชนเป็นช่วงๆ การกระจายตัวไม่ดี ไม่เป็นศูนย์กลางชุมชน ไม่สามารถตอบสนองความต้องการได้ทั่วถึง

สรุป พื้นที่ที่มีความเหมาะสมในการพิจารณามากที่สุด คือพื้นที่โล่งในวัด เพราะวัดมีจำนวนมากที่สุด คือ 86 แห่ง กระจายตัวอยู่ทั่วเขตเมือง ตำแหน่งของวัดส่วนใหญ่มีความเป็นศูนย์กลางชุมชน วัดมีความเป็นศูนย์กลางรวมกิจกรรมในชุมชนมากที่สุด เช่น การจัดงานเทศกาลต่างๆ การประชุม ปรีกษาหารือ ในด้านความสะดวกในการเข้าถึง วัดมีความสะดวกที่สุดเพราะประชาชนทุกคนสามารถเดินเข้าไปใช้พื้นที่ได้ ส่วนงบประมาณในการดูแลรักษาพื้นที่ในวัดยังใช้งบประมาณน้อยที่สุด เมื่อเทียบกับพื้นที่อื่นๆ เพราะมีการดูแลอยู่แล้วโดยวัดเอง

จากการศึกษาพื้นที่โล่งที่ไม่รวมสิ่งก่อสร้างในวัดในเขตเทศบาล รวมกันแล้วมีพื้นที่โล่งอยู่ถึง 592 ไร่ (พจนานุกรม สมสุข, 2537) ถ้าหากพัฒนาพื้นที่โล่งในวัดทั้งหมดให้เป็นสถานที่พักผ่อนได้จะสามารถเพิ่มอัตราส่วนพื้นที่นันทนาการ หรือพักผ่อนหย่อนใจ จาก อัตราส่วน 2.98 ตารางเมตร ต่อประชากร 1 คน ไปเป็นประมาณ 7.89 ตารางเมตร ต่อประชากร 1 คน

เหตุผลและความสำคัญดังกล่าวข้างต้น ผู้ศึกษาจึงเห็นว่า การประยุกต์ใช้พื้นที่โล่งในวัดเป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ โดยอาศัยข้อมูลบนพื้นฐานความต้องการของประชาชนในพื้นที่ และให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการ ร่วมคิด พิจารณา กำหนดรูปแบบของสวนฯ และประเภทกิจกรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้นในพื้นที่วัด โดยยังเคารพต่อการเป็นศาสนสถาน และไม่รบกวนต่อการประกอบกิจกรรมทางศาสนา และกิจวัตรประจำวันของพระสงฆ์สามเณรภายในวัดสามารถทำได้ โดยเป็นอีกแนวทางหนึ่งของการจัดหาพื้นที่โล่ง เพื่อเพิ่มอัตราส่วนของพื้นที่พักผ่อนในเขตเมือง โดยการพัฒนาศักยภาพของพื้นที่โล่งที่มีอยู่แล้ว และพัฒนาให้สอดคล้องกับการเจริญเติบโตของเมืองรวมทั้งเป็นแนวทางในการพัฒนาพื้นที่อื่นๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับพื้นที่ศึกษา

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อเพิ่มพื้นที่พักผ่อนหย่อนใจในระดับละแวกบ้าน (Neighborhood Park) ของประชาชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ โดยการประยุกต์พื้นที่โล่งภายในวัดเป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ
2. เสนอรูปแบบ วิธีการ การประยุกต์พื้นที่โล่งในวัดดาวดึงส์ เป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจในระดับละแวกบ้าน (Neighborhood Park)

1.3 คำจำกัดความที่ใช้ในการศึกษา

1. การพักผ่อนหย่อนใจ หมายถึง การกระทำใดๆ ที่ไม่เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ในการหาเลี้ยงชีพ เมื่อปฏิบัติแล้วมีส่วนช่วยระบายอารมณ์ความเคร่งเครียด ผ่อนคลายความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า ก่อให้เกิดความพึงพอใจ และความสดชื่น เป็นการปรับตัวให้เหมาะสมที่จะปฏิบัติภารกิจของตนให้มีประสิทธิภาพต่อไป

2. พื้นที่โล่งเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ หมายถึง พื้นที่เพื่อประกอบกิจกรรมต่างๆ ของชุมชน เช่นกิจกรรมทางด้านวัฒนธรรมประเพณีหรือกิจกรรมเพื่อนันทนาการหรือสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ ได้แก่ สวนสาธารณะ สวนหย่อม สนามกีฬา สนามเด็กเล่น วัด สวนสัตว์ เขตโบราณสถานที่เปิดให้นักท่องเที่ยวได้ เป็นต้น

3. สวนสาธารณะ หมายถึง พื้นที่โล่งที่มีการจัดภูมิทัศน์ (Landscape) ให้เกิดความสวยงามเป็นที่สงบรมรื่นประกอบด้วย ต้นไม้หลากหลายชนิด สนามหญ้า สระน้ำ รูปปั้น ที่นั่งพักผ่อน ฯลฯ เป็นที่ผ่อนคลายความเมื่อยล้า พบปะพูดคุย เดินเที่ยวเล่น เป็นที่เพิ่มความสดชื่นเป็นที่ตรึงตรอง สร้างสรรค์ความคิด สำหรับประชาชน โดยไม่เก็บค่าใช้บริการ

4. พื้นที่โล่งภายในวัด หมายถึง พื้นที่โล่งที่ไม่มีหลังคา หรือสิ่งก่อสร้างคลุม ใช้ประกอบพิธีกรรมทางศาสนา เช่น พื้นที่ลานวัด (ช่วงวัด) เป็นต้น

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาเรื่อง “การประยุกต์พื้นที่โล่งภายในวัด เป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ” ครั้งนี้ผู้ศึกษาได้พิจารณาคัดเลือกวัดที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ที่ขาดแคลนสวนสาธารณะ ซึ่งพื้นที่อยู่ที่ทิศตะวันออกเฉียงใต้ของพื้นที่เมืองเก่าของเมืองเชียงใหม่คือ วัดดาวดึงส์ โดยกำหนดกรอบพื้นที่ศึกษาเฉพาะพื้นที่ภายในรัศมี 800 เมตร จากวัดดาวดึงส์ ตามรัศมีการให้บริการของสวนสาธารณะในระดับละแวกบ้าน (Neighborhood Park)

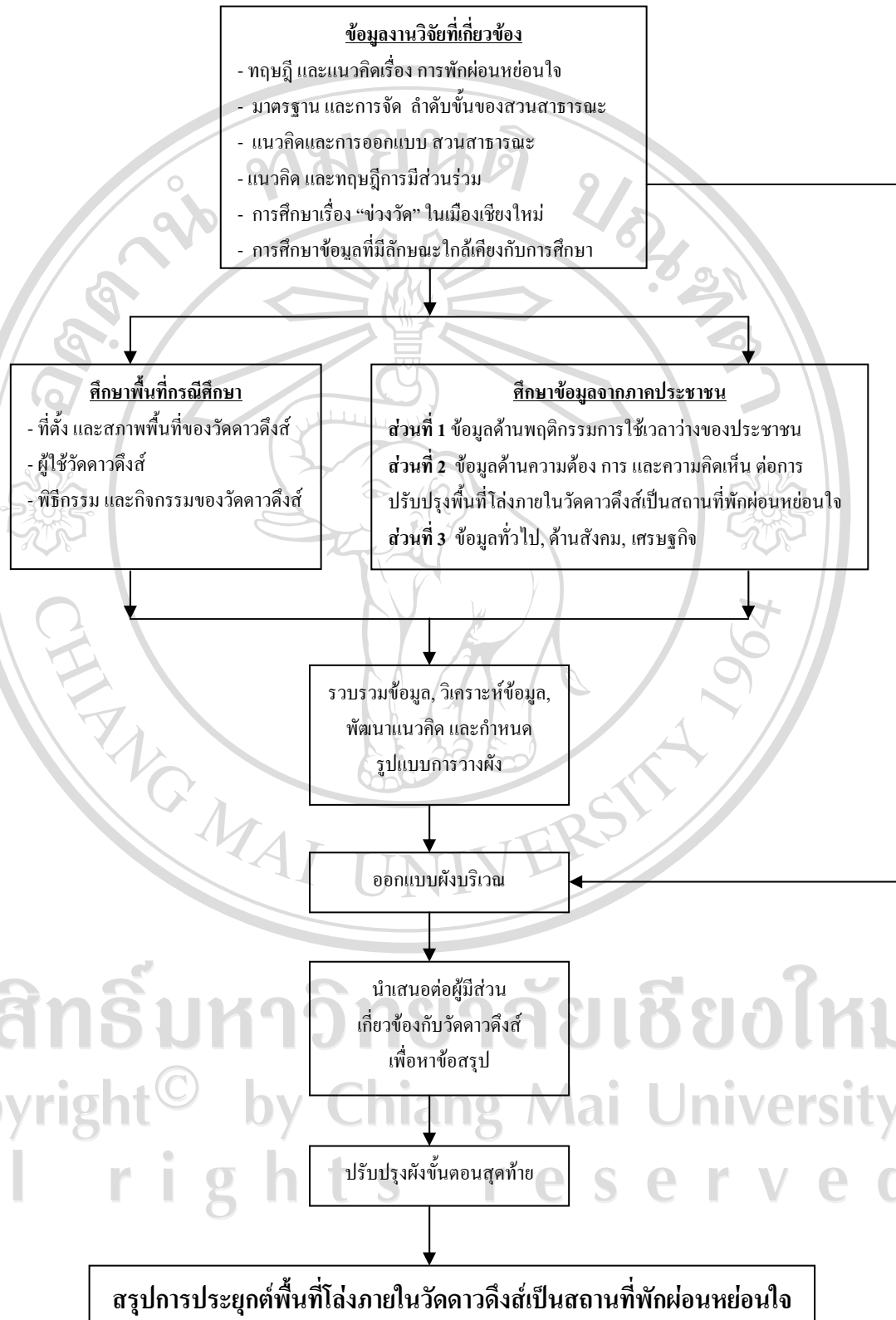
1.5 ขอบเขตของเนื้อหา

1. ศึกษาทฤษฎี และแนวคิดเรื่องการพักผ่อนหย่อนใจ, ศึกษามาตรฐานสวนสาธารณะ และแนวคิดในการออกแบบสวนสาธารณะ, แนวคิด ทฤษฎีด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน, ศึกษาพื้นที่โล่งภายในวัดของเมืองเชียงใหม่
2. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการใช้พื้นที่โล่งภายในวัดดาวดึงส์ของผู้ใช้กลุ่มต่างๆ
3. ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการพักผ่อนหย่อนใจของประชาชนในพื้นที่วัดดาวดึงส์ รวมถึงความต้องการรูปแบบพื้นที่พักผ่อน และความต้องการองค์ประกอบทางด้านกายภาพ, ด้านกิจกรรม, ด้านสิ่งบริการสาธารณะ ที่ต้องการให้มีในพื้นที่

1.6 ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา

1. ทำให้ทราบขั้นตอน แนวทางการประยุกต์ใช้พื้นที่โล่งในวัด เป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ
2. สามารถเพิ่มอัตราส่วนของพื้นที่พักผ่อนในเขตเทศบาลเมืองเชียงใหม่
3. สามารถใช้ประโยชน์พื้นที่โล่งภายในวัดได้อย่างเต็มศักยภาพ นอกเหนือจากบทบาทในการใช้เป็นสถานที่รองรับกิจกรรมทางศาสนา
4. เป็นการส่งเสริมให้ประชาชนมาใช้พื้นที่ของวัด ในยามต้องการการพักผ่อนหย่อนใจ และส่งผลให้ ประชาชนได้เข้าไปใกล้ชิดกับศาสนายิ่งขึ้น

1.7 ขั้นตอนการดำเนินงาน

1.8 ผลการศึกษา

จากการศึกษาการประยุกต์พื้นที่โล่งในวัดเป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ สรุปผลได้ ดังนี้ พื้นที่โล่งภายในวัดดาวดึงส์นั้น สามารถรองรับกิจกรรมได้หลากหลายทั้งที่ต้องการความสงบ เช่น การทำสมาธิ เดินจงกรม ไปจนถึงกิจกรรมที่มีเสียงอีกที และไม่ต้องการความสงบ เช่น การจัดงานเทศกาล หรือกิจกรรมที่ให้ความรู้แก่ประชาชน เช่น การจัดนิทรรศการ ให้ความรู้แก่เยาวชน หรือกิจกรรมที่ต้องใช้ความเคลื่อนไหว เช่น การจัดกีฬา เป็นต้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับการจัดสรรพื้นที่โล่งและบริหารจัดการด้านพื้นที่โล่งภายในวัด ให้เหมาะสมกับรูปแบบกิจกรรม

ผลการศึกษาจากภาคประชาชนพบว่าส่วนใหญ่ผู้ที่ไปใช้สวน คือ ประชาชนหนุ่มสาววัยทำงาน และระดับการศึกษาถือว่าเป็นปัญญาชน ที่ต้องการพื้นที่นั่งอ่านหนังสือ หรือพักผ่อนอิริยาบถ หลังจากช่วงเวลาดำเนินงาน และต้องการ พื้นที่ให้มีพื้นที่นั่งพักผ่อน พุดคุยกัน และสามารถนำอาหารมานั่งรับประทานภายในพื้นที่เป็นลักษณะที่ครบครันได้ และผลแบบสอบถามด้านจำนวนบุตรเมื่อรวมจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามแล้วมีจำนวนร้อยละ 35 การออกแบบพื้นที่ควรมีพื้นที่ให้เด็ก ๆ ได้วิ่งเล่น ออกกำลังกาย หรือสถานที่ฝึกอบรมทางด้านศาสนา และการไปสวนฯ แต่ละครั้งจะใช้เวลาอยู่ในสวนฯ ประมาณ 1 – 2 ชั่วโมง ควรจัดเตรียมพื้นที่ขายเครื่องดื่ม ขายอาหาร มีถังขยะ รองรับไว้ โดยช่วงเวลาที่ใช้สวนฯ ส่วนใหญ่เป็นช่วงตอนเย็นประมาณ 16.00 – 20.00 น. เป็นช่วงหลังเลิกงานซึ่งคนส่วนใหญ่ จะใช้ช่วงเวลาดังกล่าวมาใช้สวนสาธารณะการออกแบบจึงต้องจัดเตรียมระบบไฟฟ้า แสงสว่าง รองรับผู้ใช้ และส่วนใหญ่ใช้รถจักรยานยนต์ในการเดินทางไปสวน การออกแบบที่จอดรถควรคำนึงถึงพื้นที่จอดรถจักรยานยนต์เป็นอันดับแรก

ด้านความต้องการกิจกรรม พบว่าประชาชนต้องการให้มีการทำสมาธิ, เดินจงกรม, สันทนาการมากที่สุด รองลงมาคือ การจัดนิทรรศการ และการฝึกอบรม ส่วนความต้องการทางด้านกายภาพ ที่ประชาชนต้องการให้มี คือ ไม้ยืนต้นให้ร่มเงา, ไม้ดอกไม้ประดับ ไม้พุ่ม และสนามหญ้า โตะ, ม้านั่งพักผ่อน ชุมนไม้เลื้อย ส่วนความต้องการองค์ประกอบทางด้านสิ่งบริการสาธารณะที่ประชาชนต้องการให้มี คือ จัดให้มีป้ายคำสอนทางศาสนา, คติเตือนใจ, จัดให้มี ถังขยะ และจัดให้มีห้องน้ำ-ส้วม และระบบไฟฟ้า, ประปา

จากการสอบถามด้านความเหมาะสมในการประยุกต์พื้นที่พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ 78.5 เห็นว่ามีความเหมาะสม นอกจากนี้จากการสอบถามความต้องการใช้สถานที่หลังจากปรับปรุงพบว่าผู้ตอบแบบสอบถาม ร้อยละ 77 มีความต้องการไปใช้พื้นที่ โดยทั้งหมดให้เหตุผลโดยสรุปว่าเป็นการพักผ่อนหย่อนใจเพื่อผ่อนคลายความเครียด และยังหาความสงบร่มรื่น เป็นการปรับภูมิทัศน์ของวัด และยังเพิ่มที่ออกกำลังกายอีกแห่งหนึ่งในหมู่บ้าน เป็นการใชพื้นที่โล่งภายในวัดได้เต็มที่ นอกเหนือไปจากบทบาทในการรองรับกิจกรรมทางด้านศาสนา

ผลจากการประชุมร่วมกับคณะกรรมการชุมชนดาวดึงส์ โดยส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการใช้รูปแบบของสวนสาธารณะมาประยุกต์ในพื้นที่วัด เพราะเป็นการเพิ่มพื้นที่พักผ่อนของประชาชน และพื้นที่โล่งภายในวัดที่ปลูกดอกคอนกรีตไม่สามารถรองรับเป็นพื้นที่พักผ่อนได้ จึงเห็นด้วยในการเพิ่มพื้นที่สนามหญ้า ลานทราย และพืชพันธุ์ไม้ดอกไม้ประดับ ไม้ยืนต้นในพื้นที่ และเพิ่มรูปแบบกิจกรรมภายในพื้นที่ เพราะเป็นการใช้พื้นที่วัดให้เป็นศูนย์กลางของชุมชนได้เต็มที่ และผลการประชุมสรุปว่าบางกิจกรรมต้องอาศัยรูปแบบการบริหารจัดการด้านเวลา และอาศัยการร่วมมือกันภายในชุมชน กิจกรรมถึงจะเกิดขึ้นได้ เช่น การนั่งสมาธิ, เดินจงกรม ต้องทำการสรุปเป็นตาราง เวลา และทำป้ายติดไว้ตรงประตูทางเข้าพื้นที่ หรือการฝึกอบรม คณะกรรมการต้องจัดหาวิทยากร หรือพระภิกษุที่มีความรู้ในการบรรยาย และต้องหาหัวข้อในการบรรยาย รวมทั้งต้องทำการประชาสัมพันธ์ให้ชุมชนทราบ ซึ่งคณะกรรมการส่วนใหญ่ก็เห็นด้วย และยินดีให้ความร่วมมือ

จากผลการศึกษา การประยุกต์พื้นที่โล่งในวัดเป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ โดยอาศัยข้อมูลบนพื้นฐานความต้องการของประชาชนในพื้นที่ และให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการร่วมคิด พิจารณา กำหนดรูปแบบของสวนฯ และประเภทกิจกรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้นในพื้นที่วัด โดยยังเคารพต่อการเป็นศาสนสถาน และไม่รบกวนต่อการประกอบกิจกรรมทางศาสนา และกิจวัตรประจำวันของพระสงฆ์สามเณรภายในวัด สามารถทำได้ โดยเป็นอีกแนวทางหนึ่งของการจัดหาพื้นที่โล่ง เพื่อเพิ่มอัตราส่วนของพื้นที่พักผ่อนในเขตเมือง โดยการพัฒนาศักยภาพของพื้นที่โล่งที่มีอยู่แล้ว และพัฒนาให้สอดคล้องกับการเจริญเติบโตของเมืองรวมทั้งเป็นแนวทางในการพัฒนาพื้นที่อื่นๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับพื้นที่ศึกษา